

Οι Περιπτώσεις Μιας Μικρής Τρύπας

η τρύπα

Κείμενο - Εικονογράφιση

Δημήτρης Γραμμένος

Οι Περιπέτειες Μιας Μικρής Τρύπας

<http://issuu.com/grammenos/docs/smallhole>

Κείμενο – Εικονογράφηση: Δημήτρης Γραμμένος

e-mail: gramenos@ics.forth.gr

blog: <http://dgrammenos.blogspot.gr/>

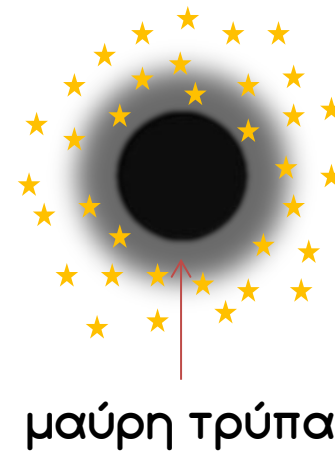
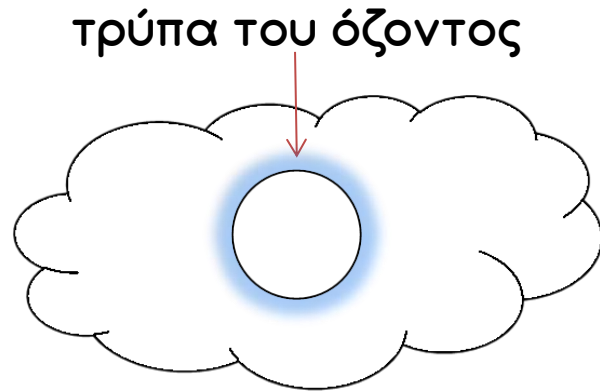

Το έργο «Οι Περιπέτειες Μιας Μικρής Τρύπας» διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου με άδεια Creative Commons

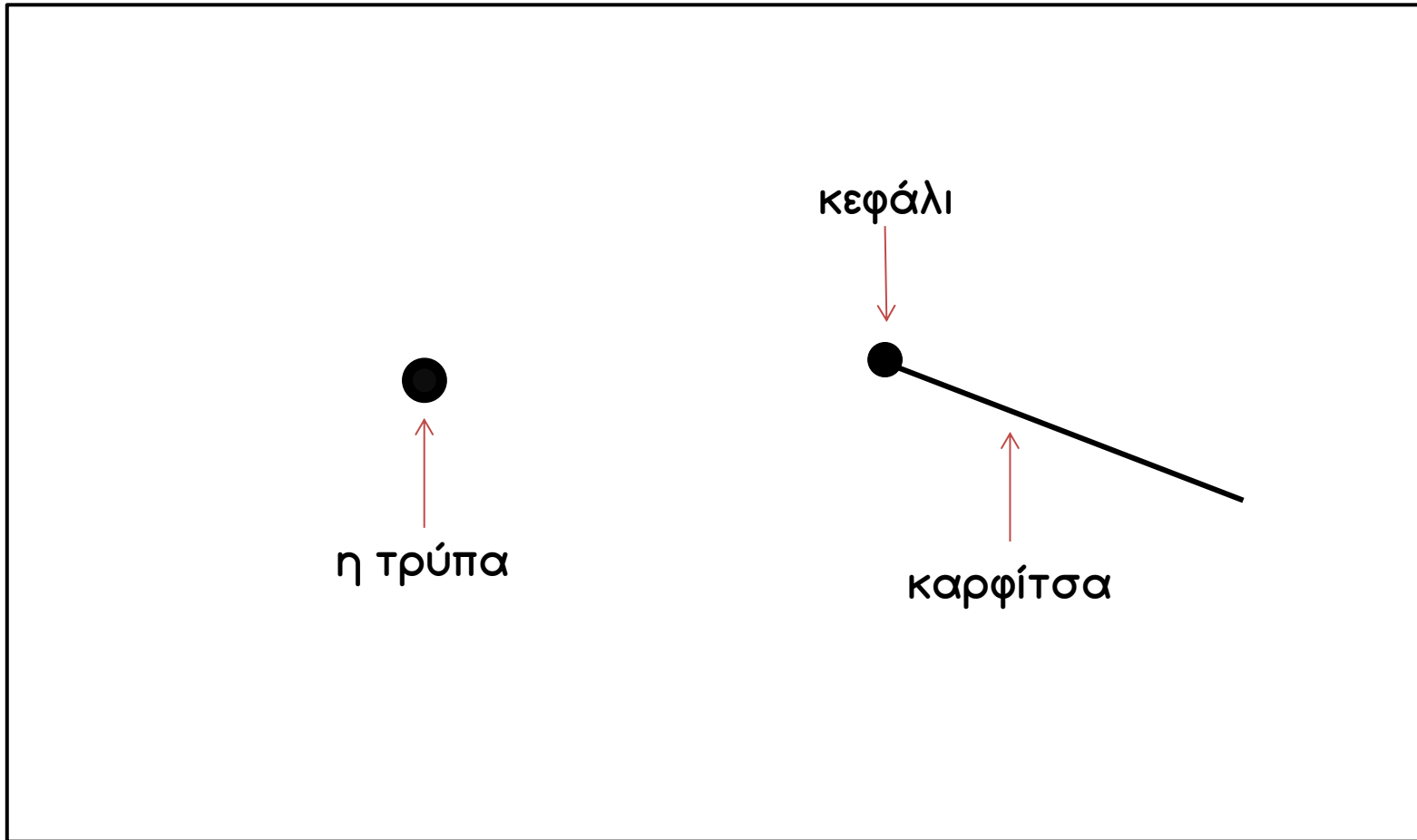

[Αναφορά Προέλευσης – Μη Εμπορική Χρήση – Παρόμοια Διανομή | 3.0 Ελλάδα]

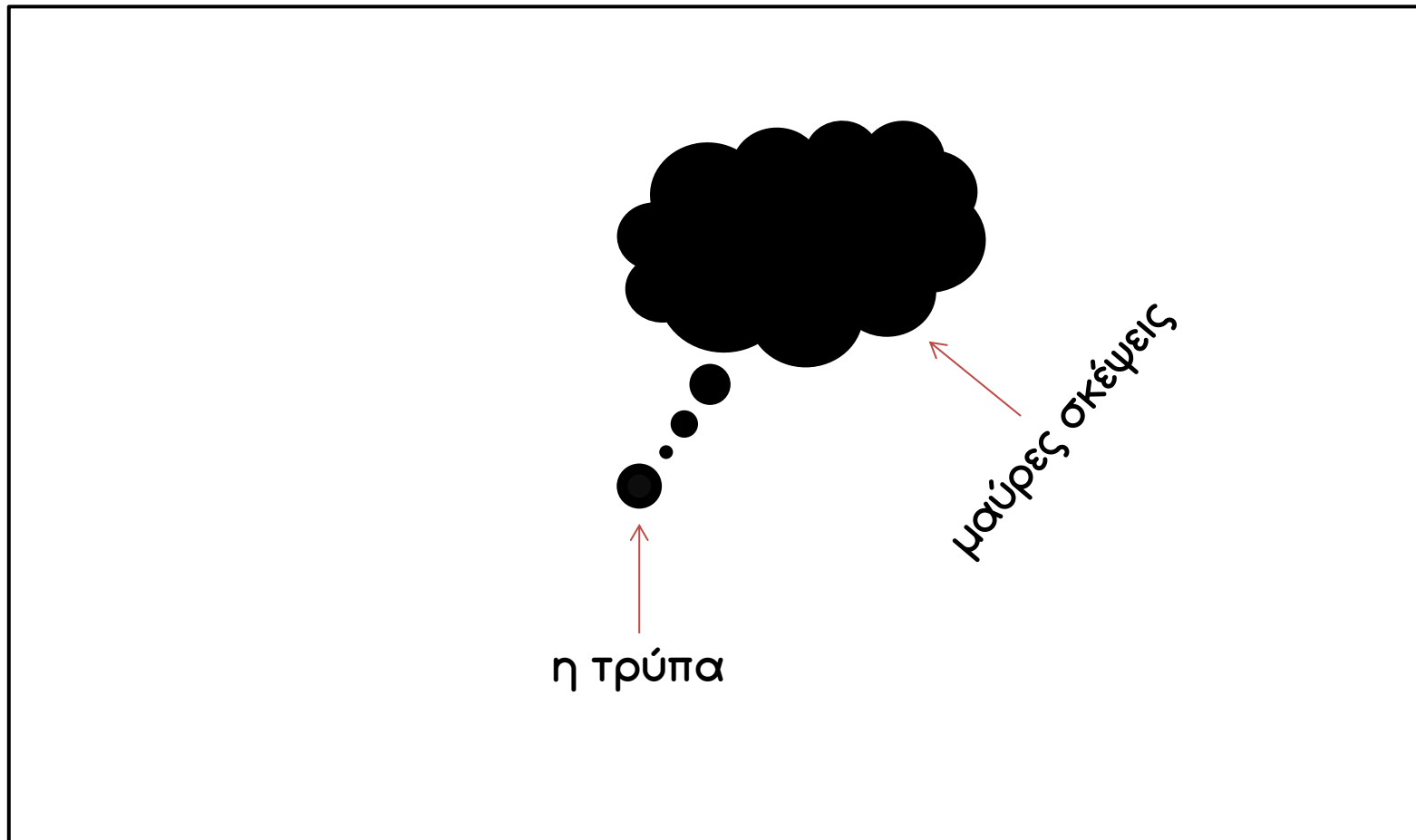
Για τον Σπιράκο μου...

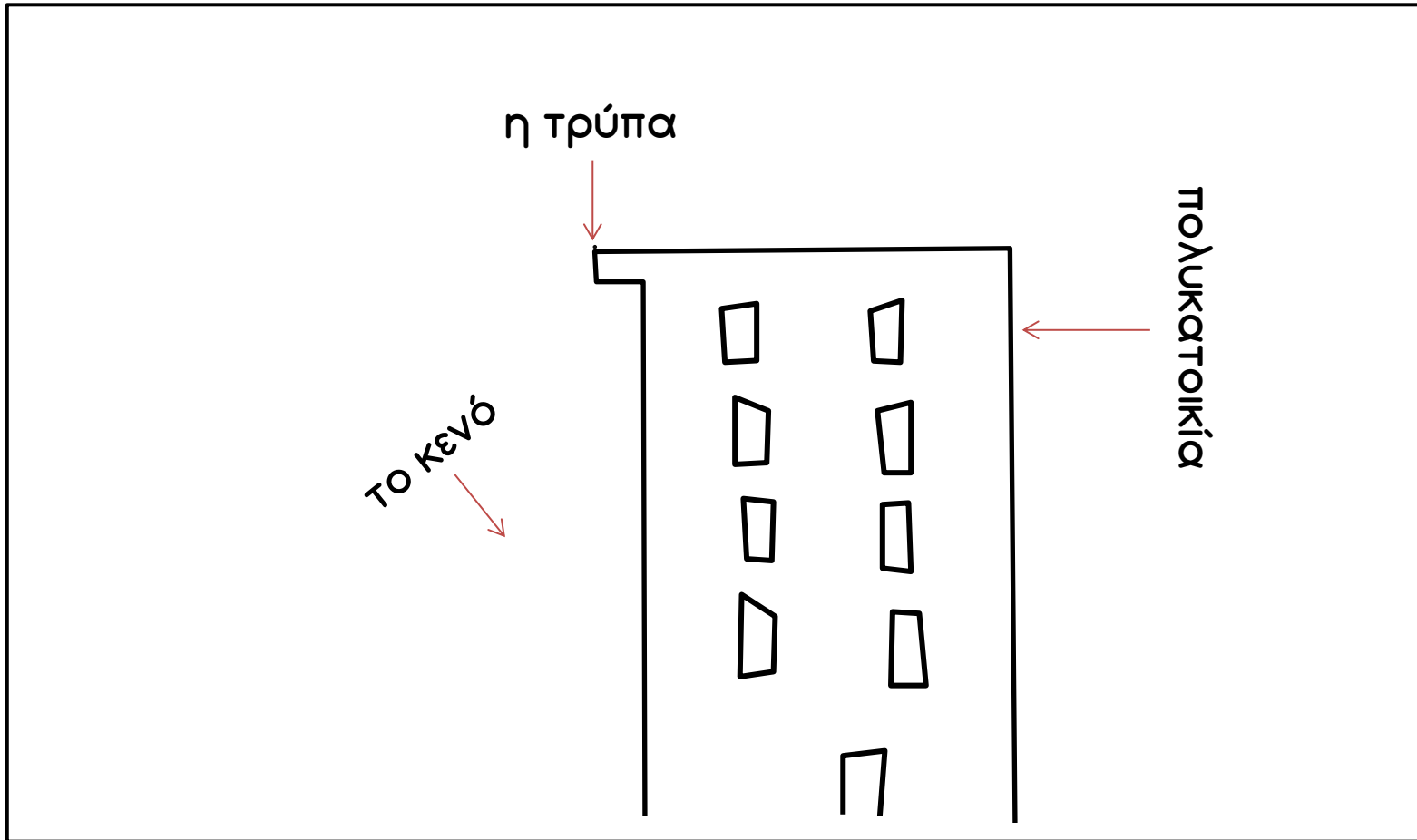
Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια τρύπα. Όχι, μη φανταστείτε καμιά διάσημη τρύπα σαν αυτή του όζοντος, ούτε κάποια σπουδαία επιστημονική τρύπα σαν τις μαύρες τρύπες του διαστήματος.

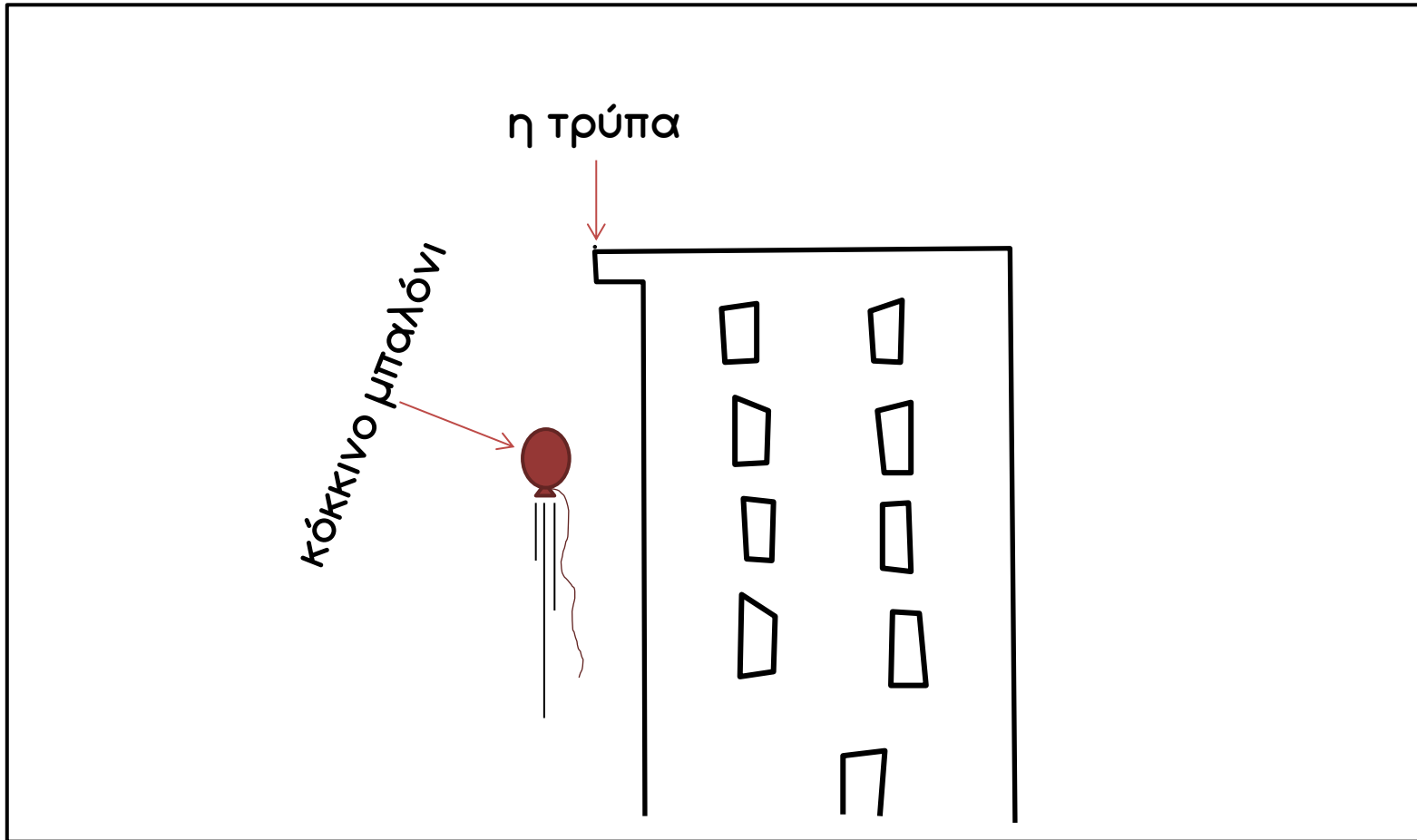
Ήταν απλώς μια τόση δα τρυπίτσα, λίγο πιο μεγάλη από το κεφάλι μιας καρφίτσας. Γι' αυτό άλλωστε και δεν την παρατηρούσε ποτέ κανείς, ούτε και της έδιναν σημασία...

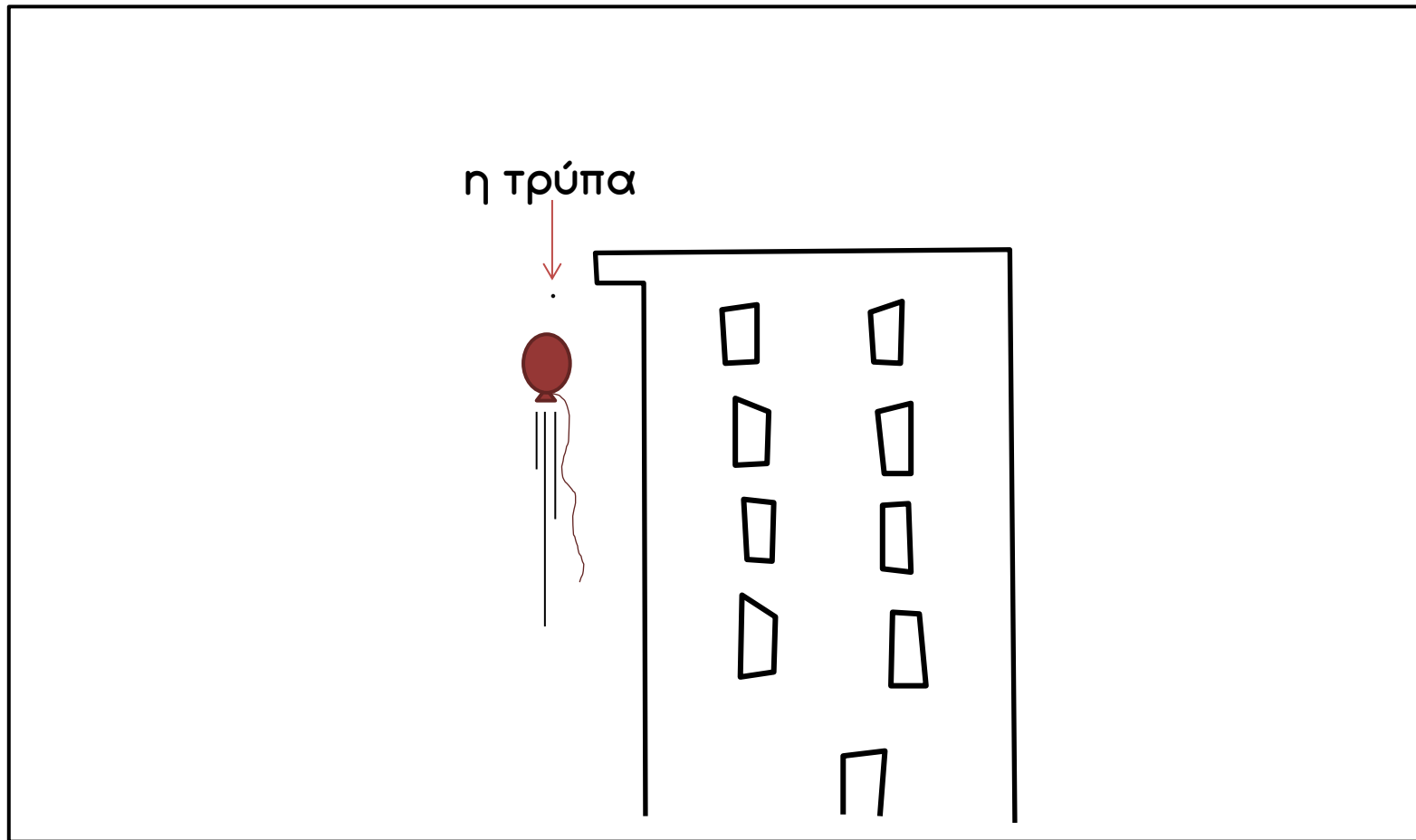
«Πόσο κενή είναι η ζωή μου,» σκεφτόταν κάθε τόσο η τρυπίτσα. «Είμαι σίγουρη πως κανείς δεν θα το πάρει χαμπάρι έτσι και μια μέρα πάψω να υπάρχω.» Κι όσο τα σκεφτόταν αυτά, τόσο πιο βαθιά βυθιζόταν σε μαύρες σκέψεις.

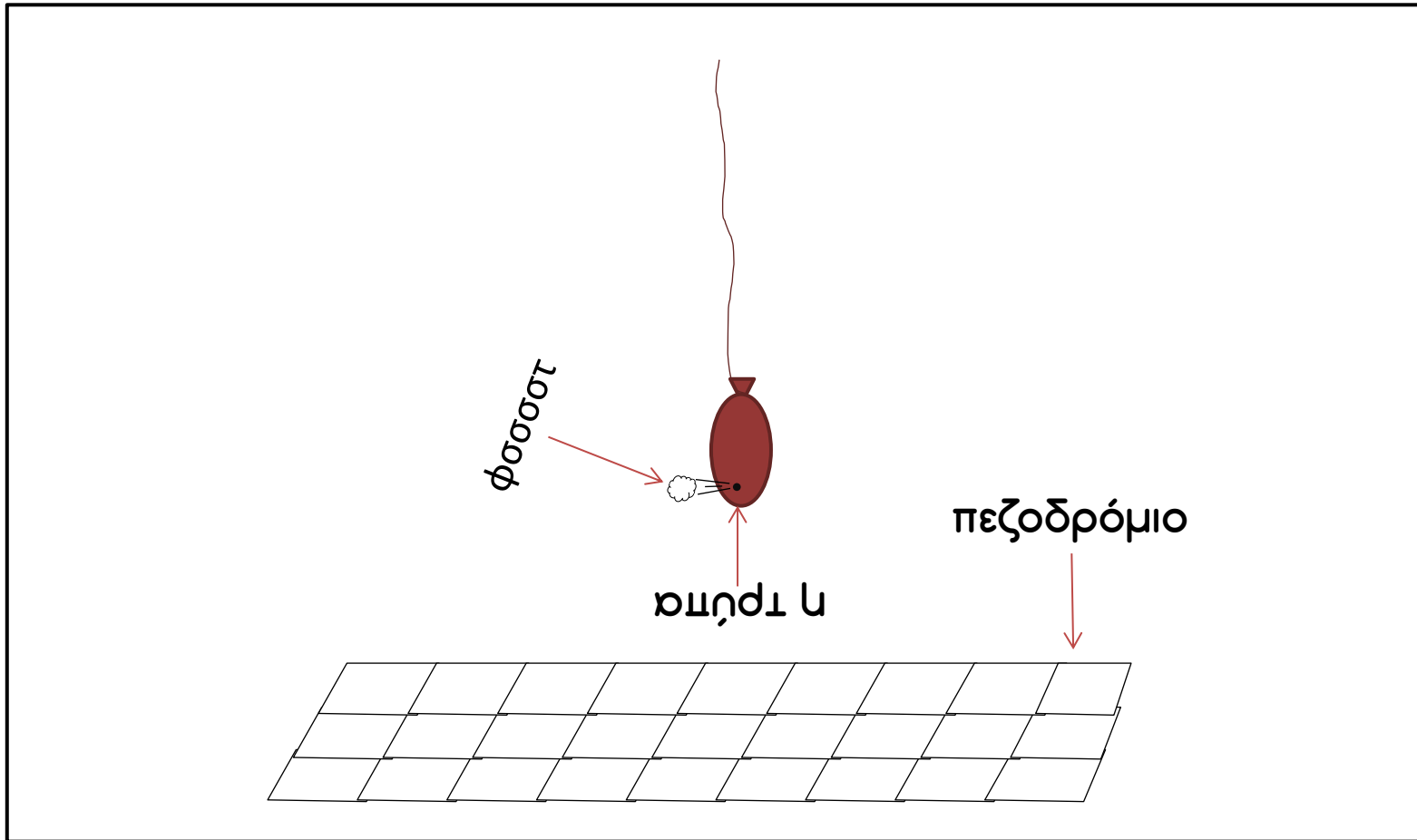
Όσπου τελικά μια μέρα δεν άντεξε άλλο και αποφάσισε να δώσει τέλος στη μίζερη ύπαρξή της. Ανέβηκε λοιπόν στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας, περπάτησε ως την άκρη, κι έσκυψε εμπρός φλερτάροντας με το κενό.

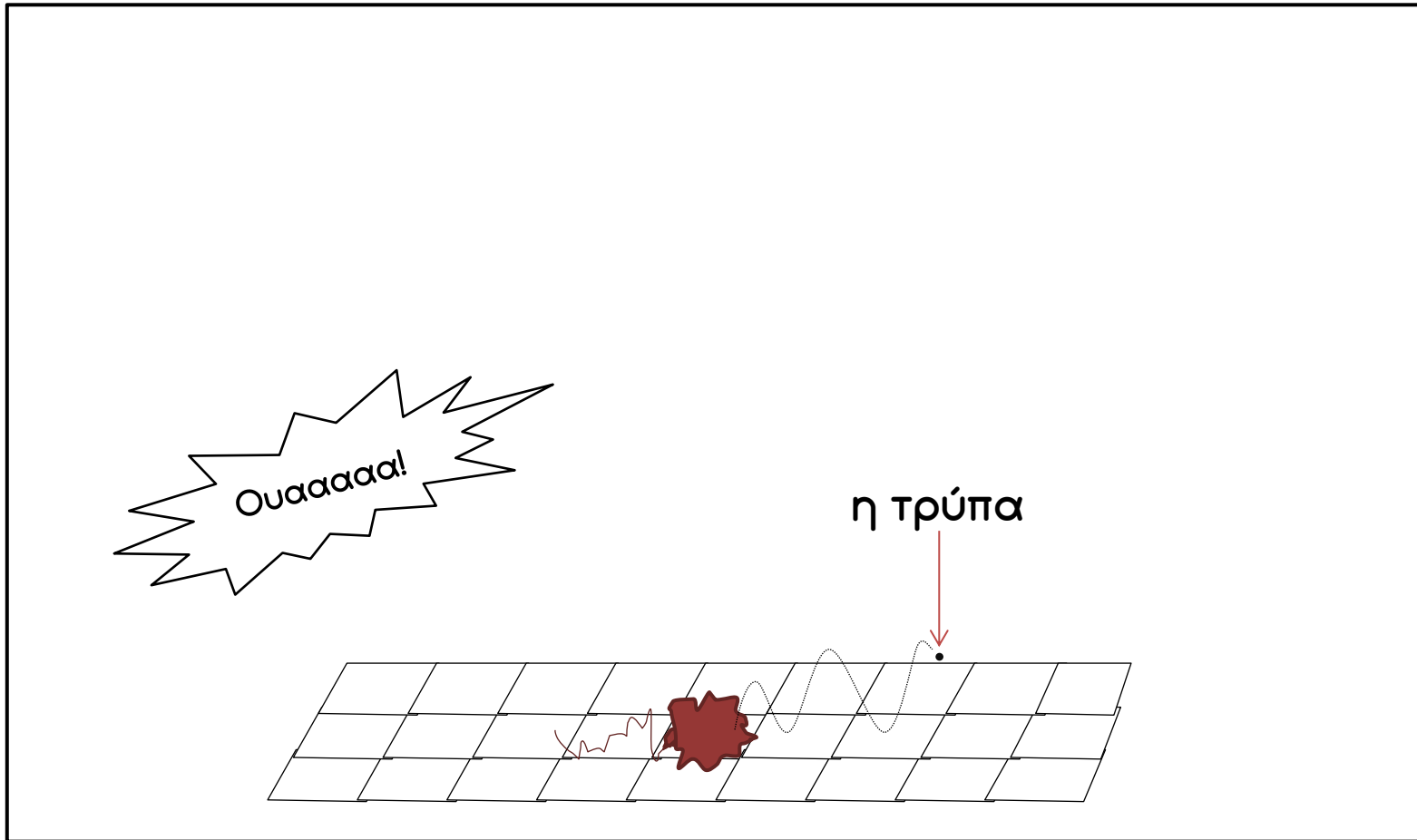
Πάνω που ετοιμαζόταν να πηδήξει, άκουσε ένα παιδάκι που έκλαιγε: «Το μπαλόνι μου! Το μπαλόνι μου έφυγε!» φώναζε ανάμεσα σε αναφιλητά. Η τρύπα είδε ένα μεγάλο κόκκινο μπαλόνι να ανεβαίνει με ταχύτητα προς το μέρος της.

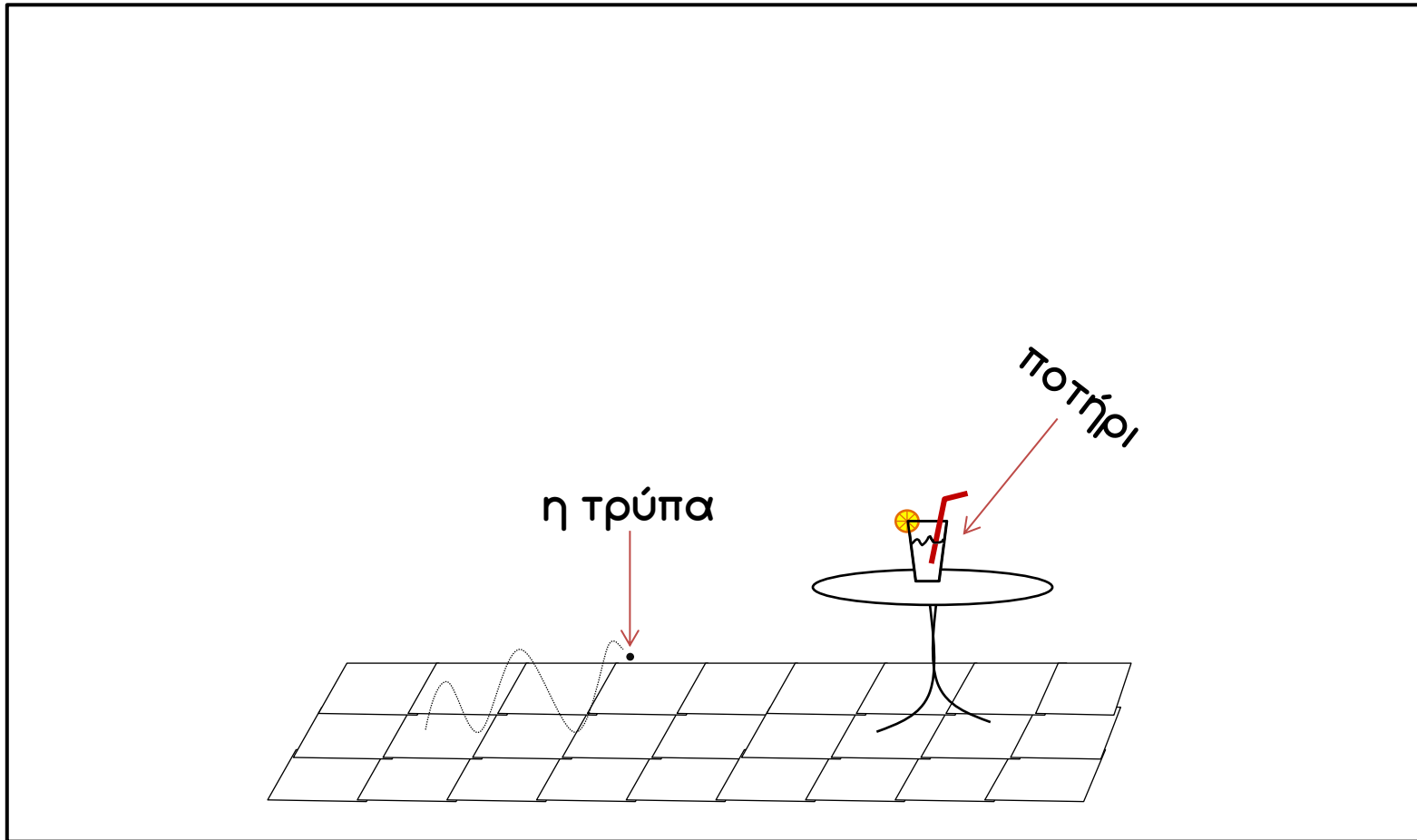
«Ίσως αν κάνω μια ηρωική πράξη αυτοθυσίας επιτέλους να με προσέξουν και η ζωή μου να αποκτήσει κάποιο νόημα!» σκέφτηκε και, δίχως να διστάσει καθόλου, πήδηξε προς το κόκκινο μπαλόκι που ολοένα και πλησίαζε.

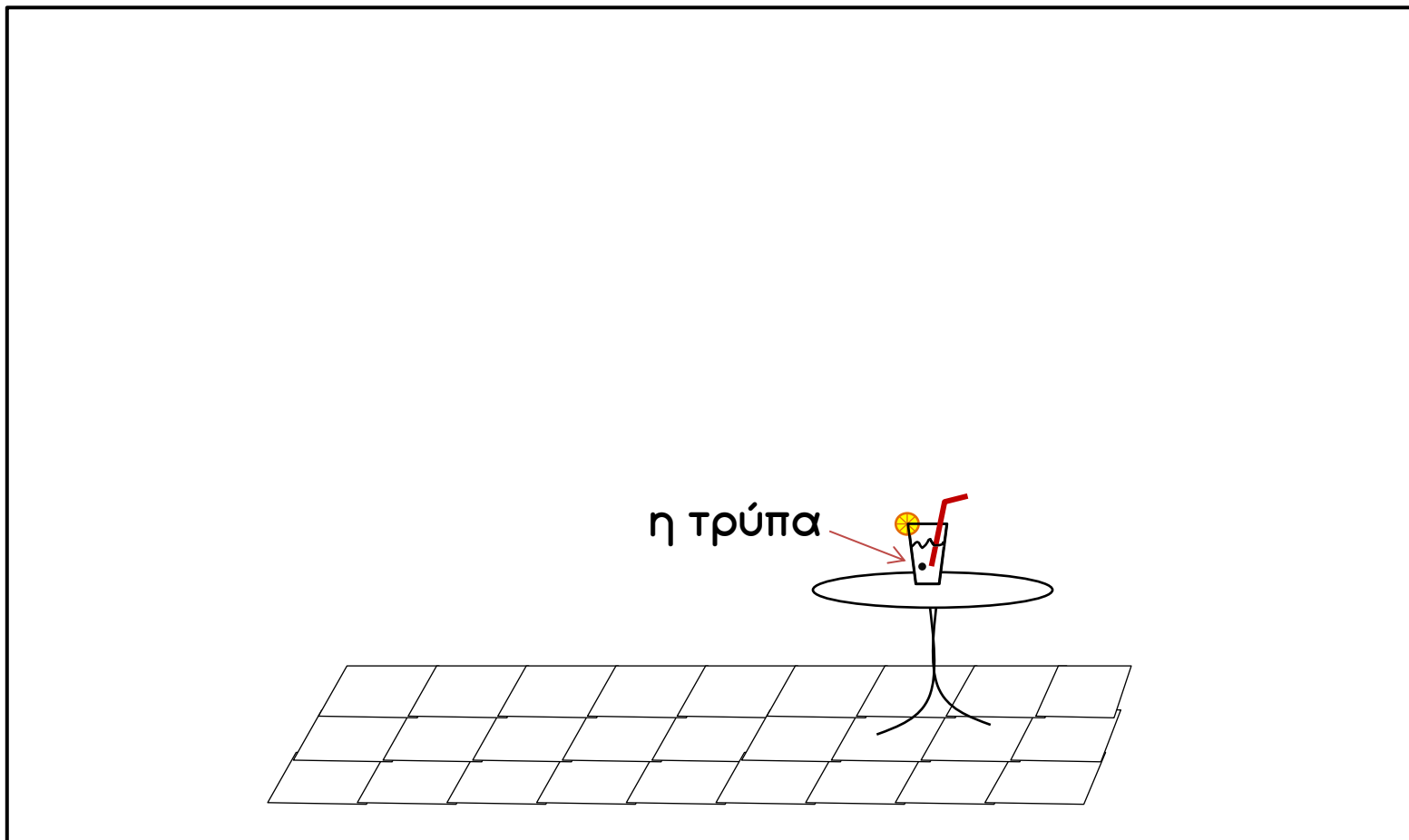
Μόλις όμως προσγειώθηκε πάνω στο μπαλόνι, ακούστηκε ένα «φσσσστ» κι ένα δυνατό κύμα αέρα διαπέρασε το σώμα της. Πριν καλά-καλά η τρύπα καταλάβει τι είχε γίνει, το μπαλόνι άρχισε να πέφτει με μεγάλη ταχύτητα προς το πεζοδρόμιο.

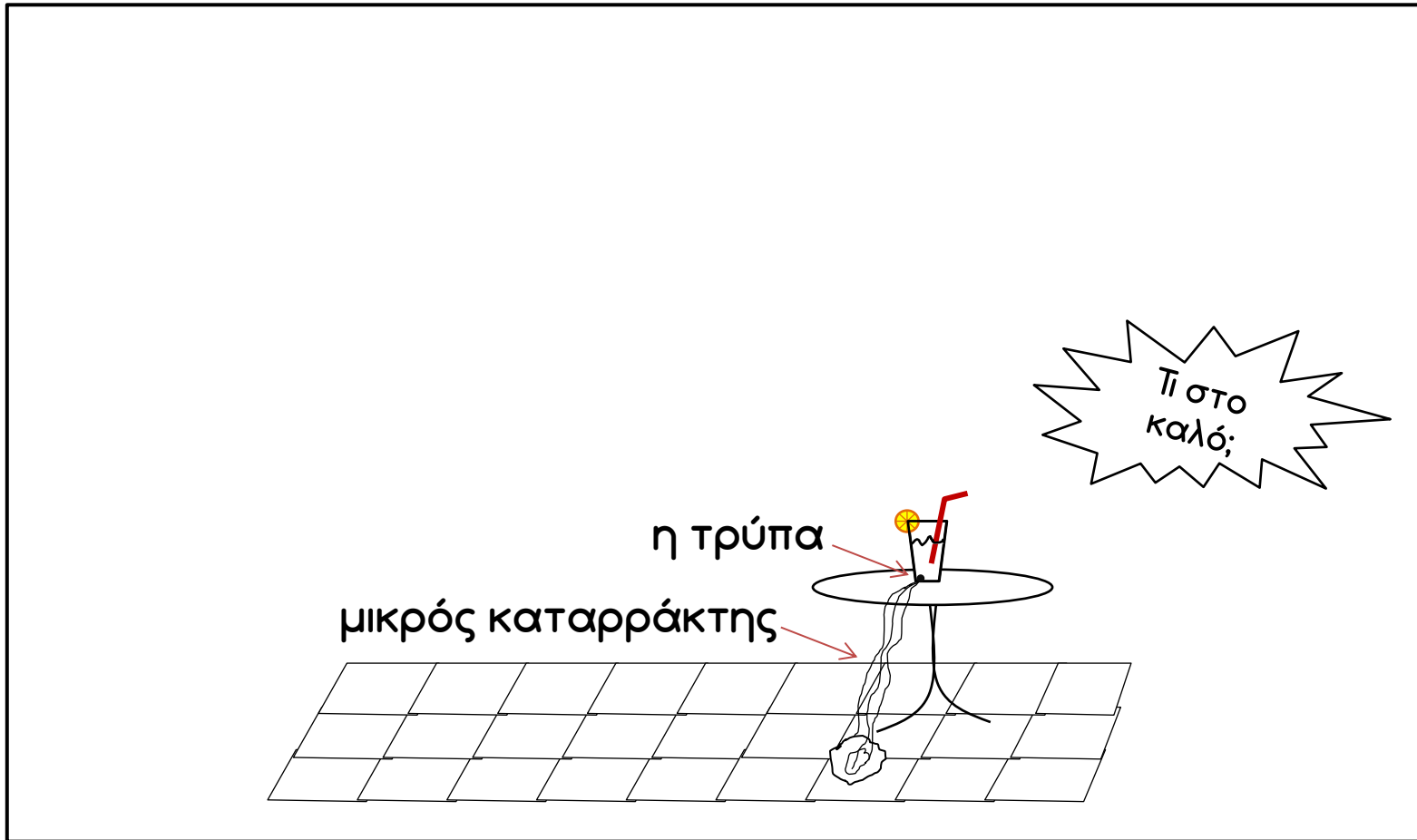
«Ουααααα!» ούρλιαξε το παιδάκι. «Μου τρυπήσανε το μπαλονάκι μου, που πετούσε τόσο ωραία ψηλά στον ουρανό!» Η τρύπα μόλις που πρόλαβε να το σκάσει με ελαφρά πηδηματάκια πριν να τη δει κάποιος κι ανακαλύψει το φταίξιμό της...

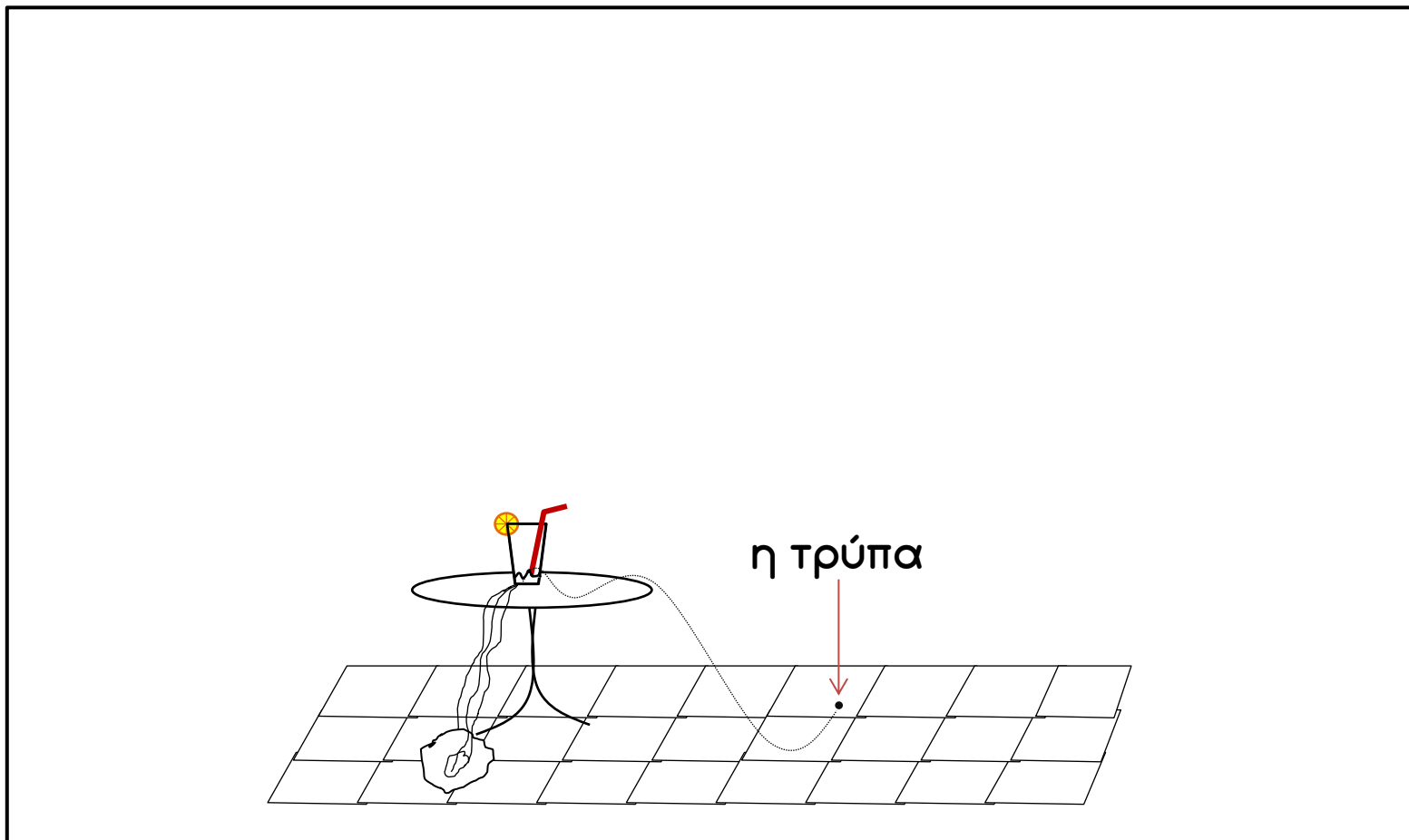
«Πω! Πω! Τι γκάφα έκανα πάλι. Δεν αντέχω άλλο. Θα πέσω να πνιγώ!» μονολόγησε η τρύπα, που μόλις είχε δει ένα μεγάλο γυάλινο ποτήρι με κόκκινο καλαμάκι πάνω στο στρογγυλό τραπέζι ενός καφενείου.

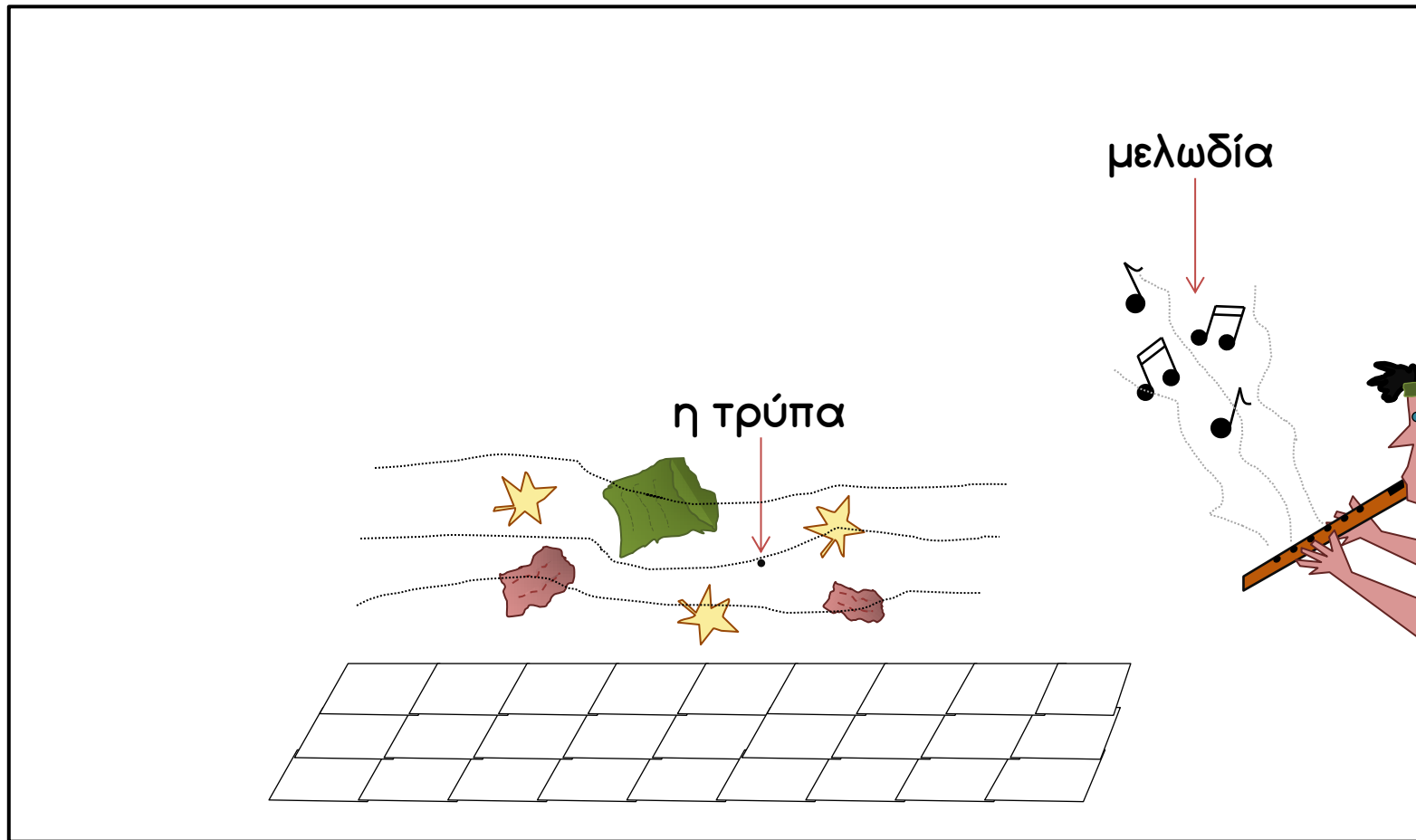
Η τρύπα, δίχως να το πολυσκεφτεί, σκαρφάλωσε στο μεταλλικό τραπεζάκι, βούτηξε μέσα στο ποτήρι κι άρχισε να βουλιάζει. «Αντίο μάταιε τούτε κόσμε,» αναστέναξε περιμένοντας να συμβεί το μοιραίο.

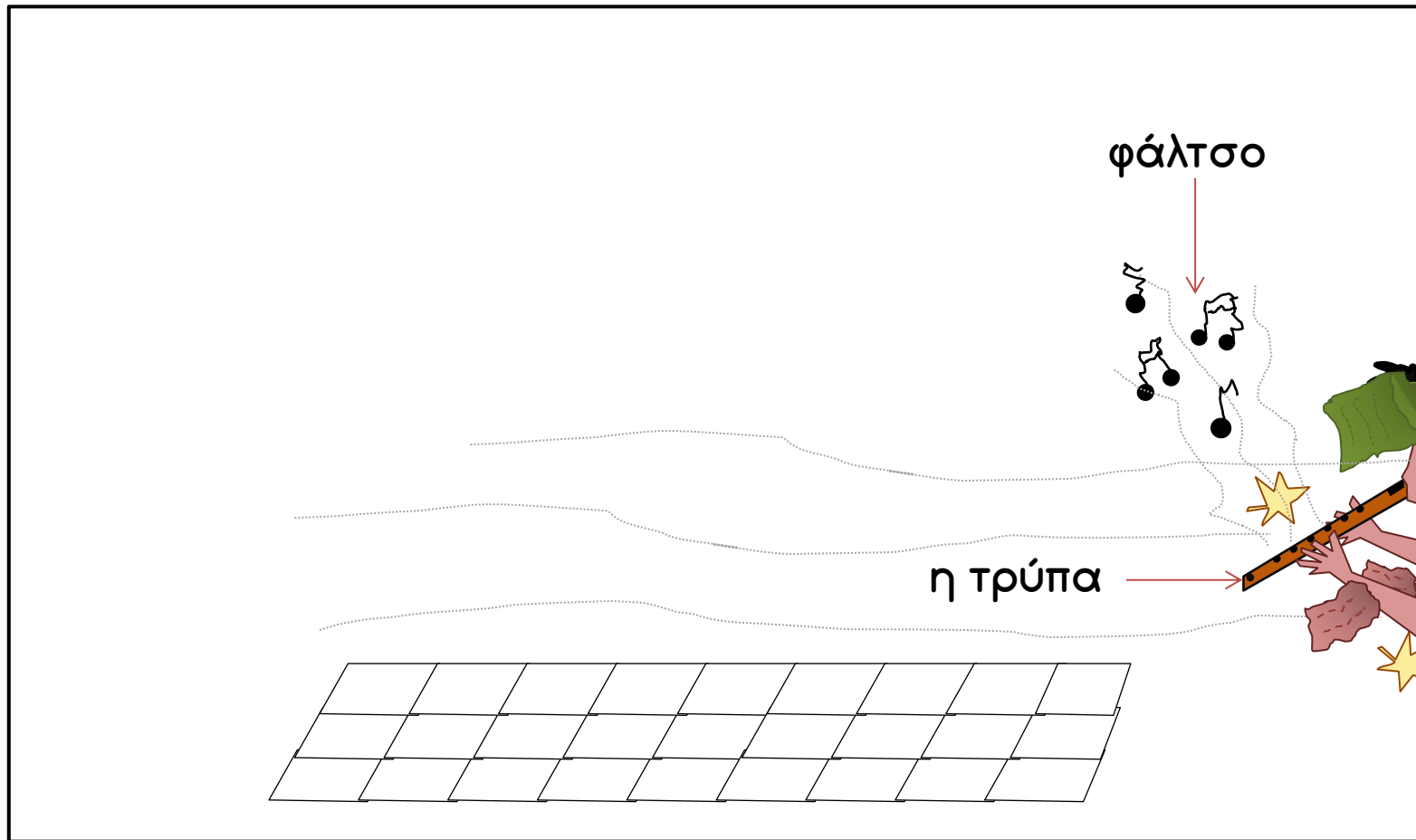
Μόλις όμως έφτασε στον πάτο, το παγωμένο υγρό άρχισε να περνά από μέσα της με πίεση και να ξεχύνεται σαν ένας μικρός καταρράκτης πάνω στο βρώμικο πεζοδρόμιο. «Τι στο καλό;» ακούστηκε η οργισμένη φωνή του καφετζή.

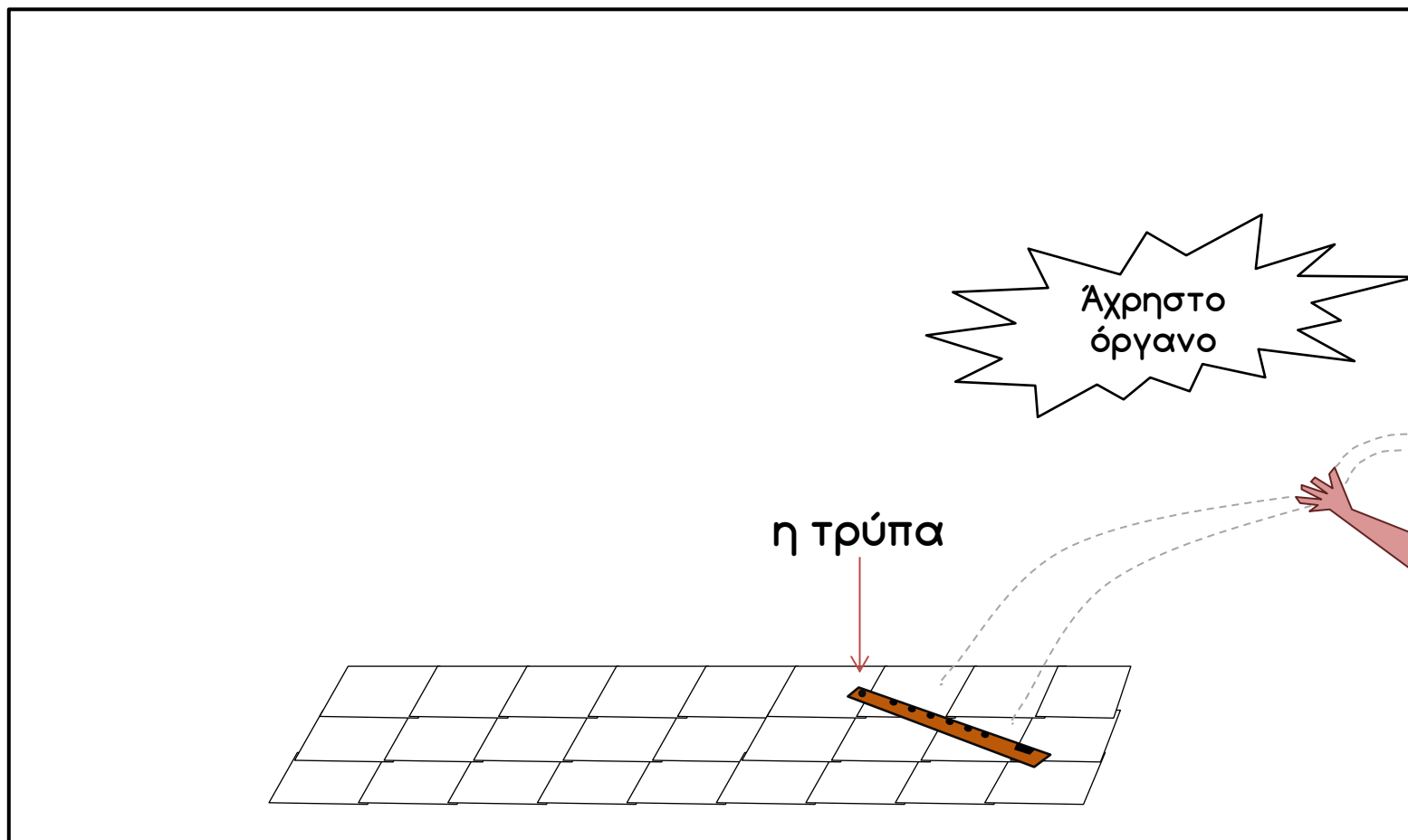
«Πω! Πω! Μούσκεμα τα έκανα πάλι – κυριολεκτικά αυτή τη φορά!»
μονολόγησε η τρύπα και πήδηξε στο πεζοδρόμιο, τη στιγμή που ο
απορημένος καφετζής προσπαθούσε να καταλάβει πως στο καλό
είχε χυθεί το υγρό μέσα από το ποτήρι.

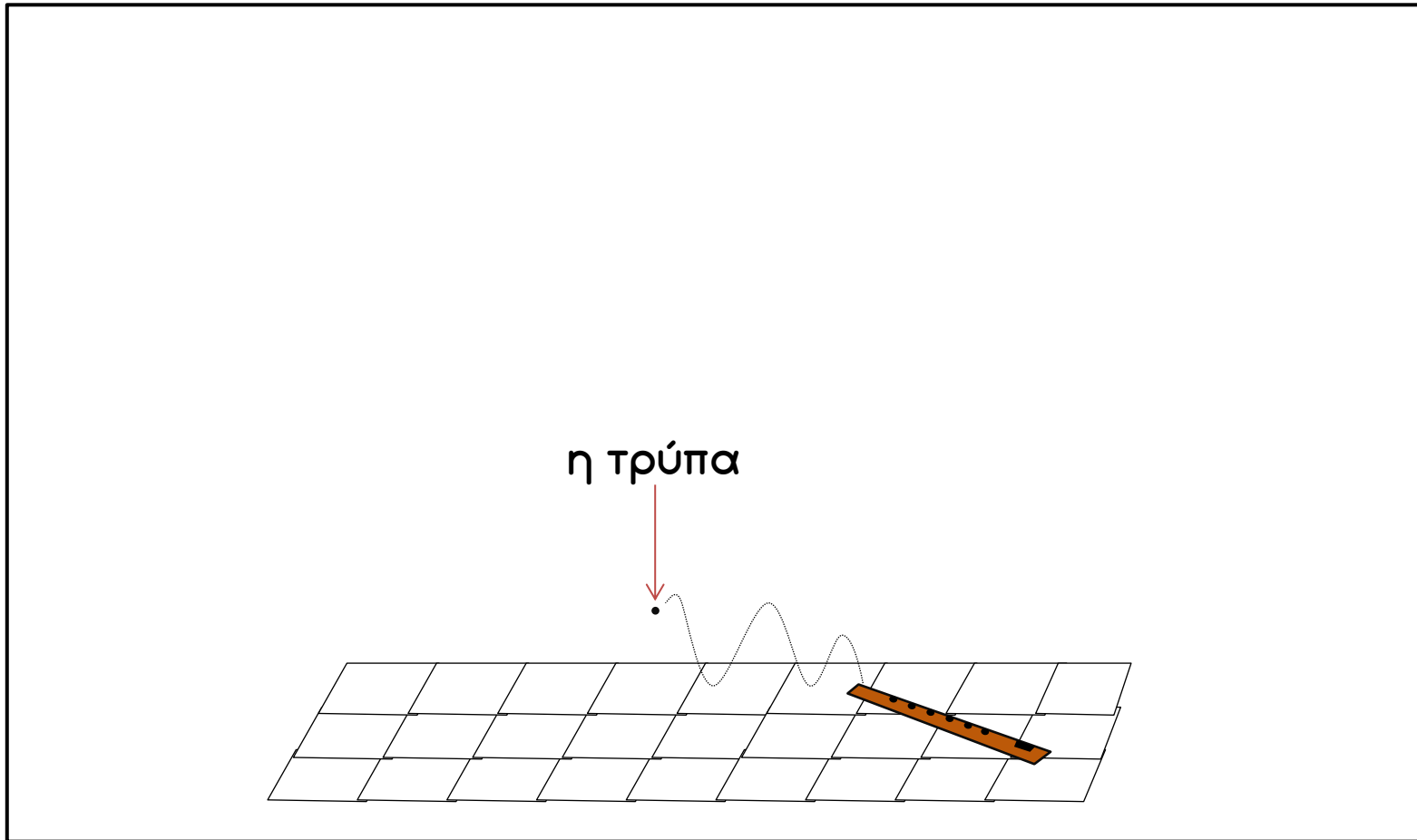
Καθώς ταξίδευε ανέμελα μέσα στο κύμα του αέρα, μια γλυκιά μελωδία της γαργάλισε τ' αυτιά. Τότε, αντίκρισε έναν μουσικό του δρόμου που έπαιζε φλογέρα. «Αυτές οι τρύπες φτιάχνουν υπέροχη μουσική!» σκέφτηκε με θαυμασμό ανάμικτο με λίγη ζήλια.

Εκείνη τη στιγμή, ο αέρας δυνάμωσε απότομα με αποτέλεσμα τα μεν σκουπίδια να καταλήξουν στο πρόσωπο του μουσικού, η δε τρύπα πάνω στη φλογέρα που άρχισε ξαφνικά να φαλτσάρει, δίχως ο δύστυχος καλλιτέχνης να μπορεί να εξηγήσει γιατί.

«Άχρηστο όργανο, ούτε δυο μήνες δε σ' έχω και χάλασες!» είπε ο μουσικός θυμωμένος και πέταξε τη φλογέρα στο πεζοδρόμιο. «Φύγε αμέσως από κοντά μας! Μας κατέστρεψες την καριέρα!» φώναξαν ξεφυσώντας οι τρύπες της φλογέρας στη μικρή τρύπα.

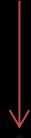
Και να, που για άλλη μια φορά, η μικρή τρύπα αναγκάστηκε να το βάλει στα πόδια – που λέει ο λόγος φυσικά, γιατί πόδια δεν είχε, ούτε και κάποιο άλλο μέλος σώματος. Γιατί αν είχε μάτια, θα είχε ήδη βάλει τα κλάματα...

η τρύπα

Μην αντέχοντας άλλο τις περιπέτειες στο δρόμο, τρύπωσε σε μια ρωγμή ενός παλιού πέτρινου τοίχου και βρέθηκε μέσα σε ένα πολύ σκοτεινό δωμάτιο – τόσο σκοτεινό που αν η τρύπα είχε μύτη δε θα μπορούσε καν να τη δει.

η τρύπα

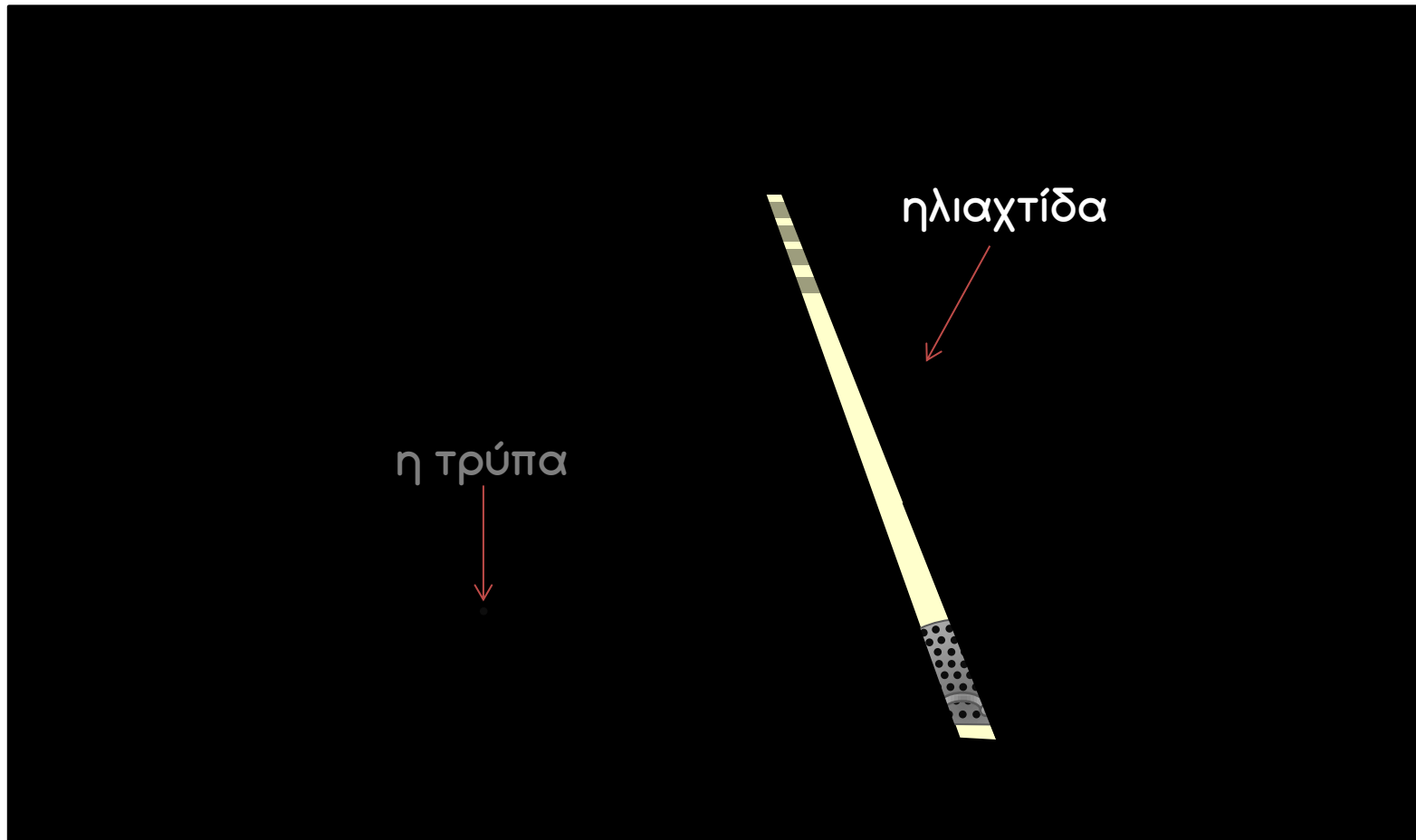

«Δεν μπορώ άλλο πια! Δεν είναι ζωή αυτή! Γιατί Θεέ μου να είμαι μια ασήμαντη τόση δα τρυπίτσα; Γιατί;» παραπονέθηκε φωναχτά, σίγουρη πως δεν την άκουγε κανείς εκεί που βρισκόταν. Έκανε όμως πολύ μεγάλο λάθος.

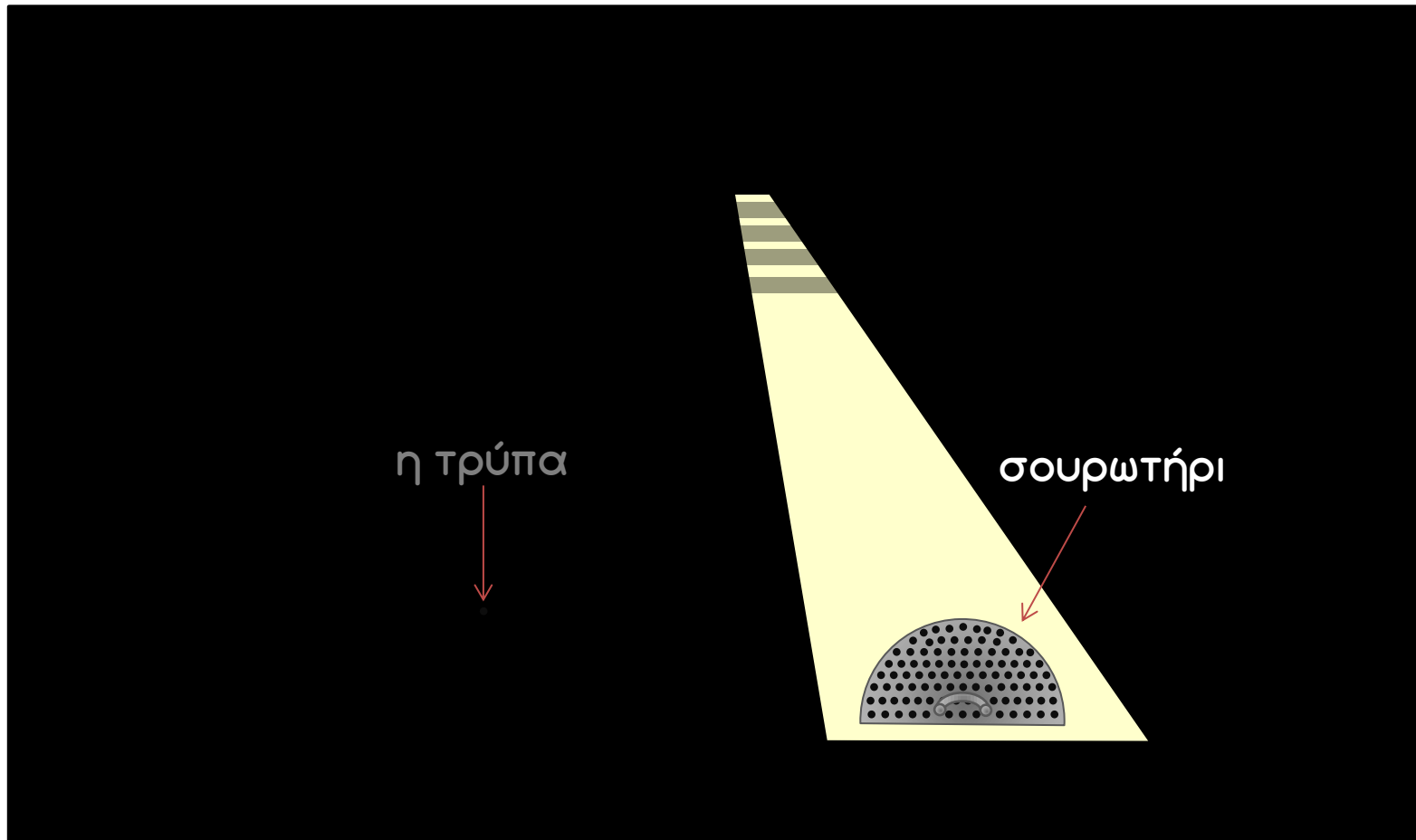
η τρύπα

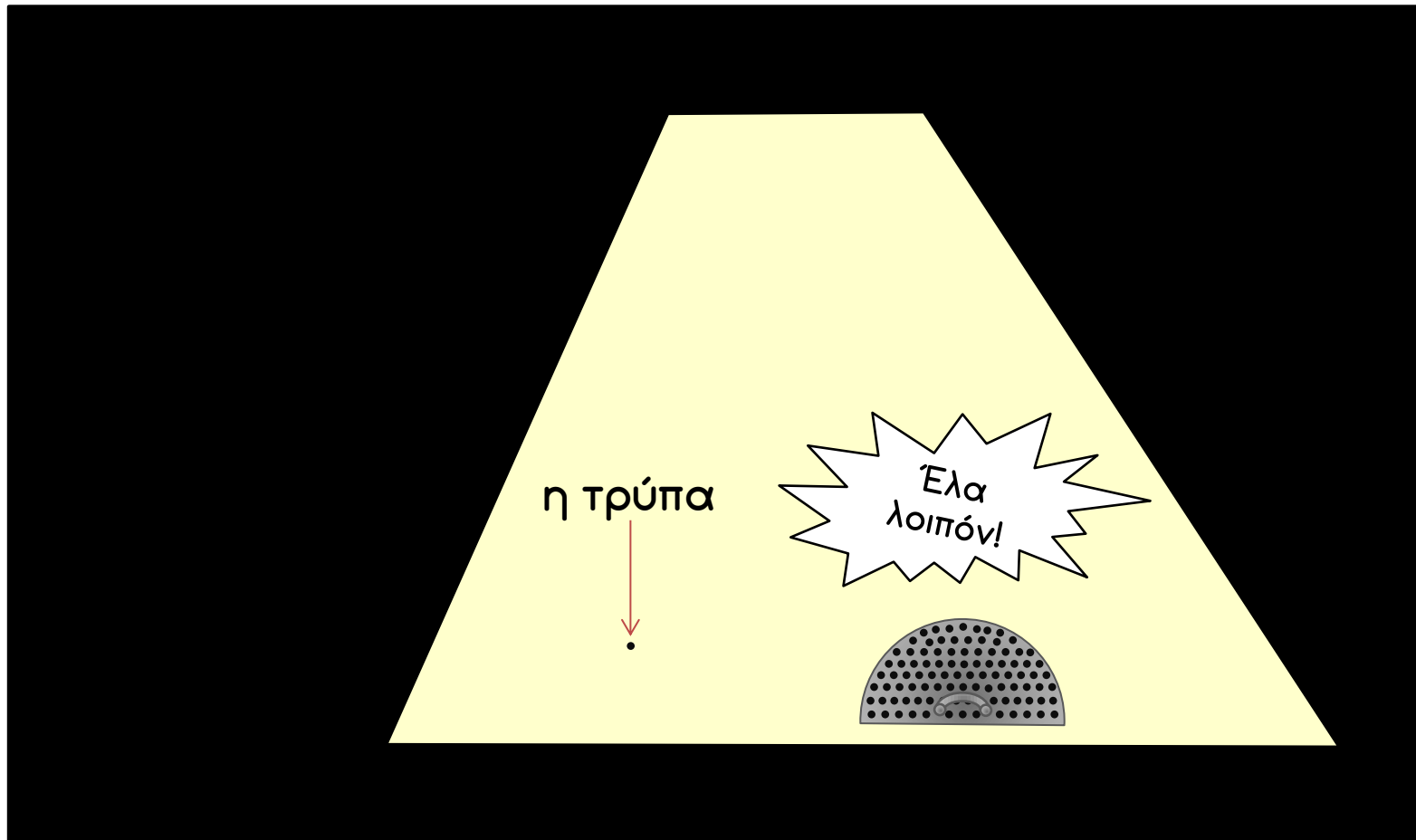
«Μα γιατί το λες αυτό; Κι εμείς το ίδιο είμαστε, αλλά περνάμε μια χαρά. Άμα έχεις καλή παρέα, η ζωή είναι ωραία!» ακούστηκε να λένε ταυτόχρονα πολλές φωνές μαζί – κάτι σαν χορωδία. «Ποιος – ποιος είναι εκεί;» ρώτησε τρομαγμένη η τρύπα.

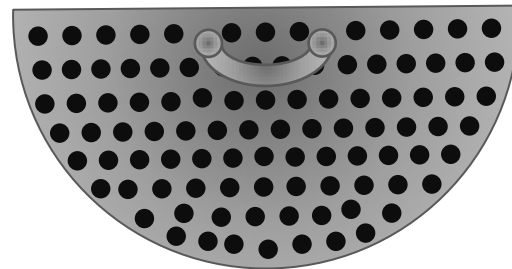
Πριν προλάβει όμως να πάρει κάποια απάντηση, μια ηλιαχτίδα χώθηκε μέσα από μια σπασμένη γρίλια του παραθύρου φωτίζοντας αμυδρά μια γωνιά του δωματίου, μα ταυτόχρονα και τη ζωή της τρύπας! Γιατί σ' εκείνη τη γωνιά βρισκόταν...

... ένα τεράστιο σουρωτήρι γεμάτο με εκατοντάδες τρυπίτσες, ολίδιες σχεδόν με τη μικρή τρύπα, που δε μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε! Τόσο μεγάλη ήταν η χαρά της, που της φάνηκε σα να πλημύρισε ξαφνικά το σκοτεινό δωμάτιο με άπλετο φως.

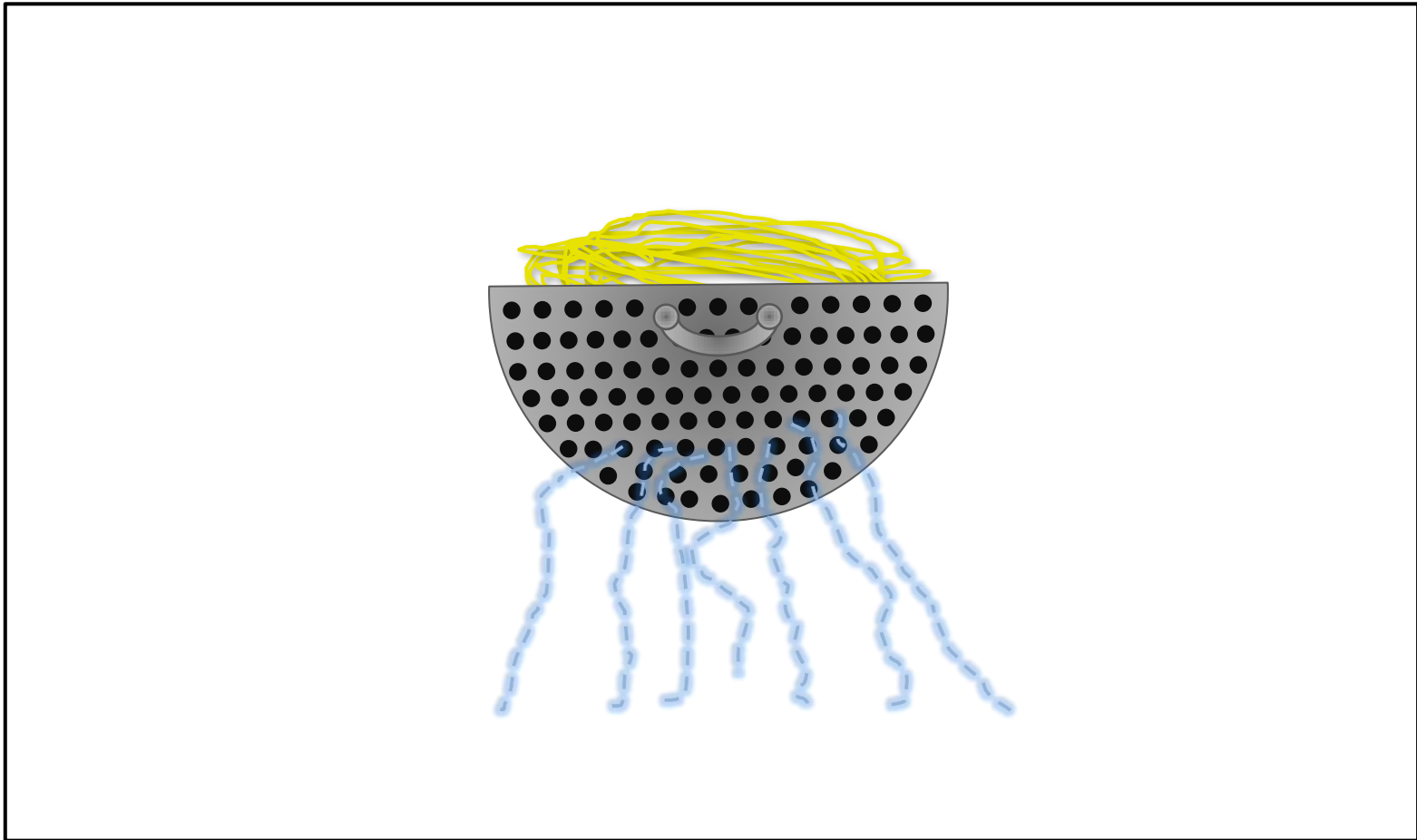

«Έλα λοιπόν, τι περιμένεις;» αναφώνησαν όλες μαζί οι τρυπίτσες σφυρίζοντας χαρούμενα. «Αλήθεια; Χωράω;» ρώτησε διστακτικά η μικρή τρύπα. «Και το ρωτάς; Υπάρχει εδώ μια θέση που σε περιμένει – πάντα υπήρχε,» απάντησε το ίδιο το σουρωτήρι!

η τρύπα

Από εκείνη τη μέρα, η μικρή τρύπα έγινε η πιο ευτυχισμένη τρύπα του κόσμου, γιατί είχε καλή παρέα και πέρναγε ωραία! Και κάθε τόσο, οι υπόλοιπες τρύπες της ζητούσαν να τους διηγηθεί τις τρομερές περιπέτειές που είχε περάσει ώσπου να τις ανακαλύψει.

Ίσως κάποιοι να αναρωτηθείτε αν όλα αυτά που γράφω εδώ είναι αλήθεια ή μήπως παραμύθια. Τι να σας πω κι εγώ; Αυτά ακριβώς πάντως κρυφάκουσα να διηγείται χτες το βράδυ η μικρή τρύπα, όταν έστησα αυτή την ώρα που σούρωνα κάτι μακαρόνια!

ΤΕΛΟΣ